

Csorba Piroska	
Fecske Csaba: <i>Kiűzetés</i> – Válogatott és új versek	236
Bertha Zoltán	
Kada Erika: <i>Tündér-határon túl</i> – Áprily Lajos vallásos költészete	245
Ködöböcz Gábor	
Lisztóczy László: <i>Világító szív</i> . Tanulmányok Dsida Jenőről	249
Kántás Balázs	
Turczi István: <i>Minden kezdet</i>	250
Szíki Károly	
Bitskey Ella: <i>Floridai levelek</i>	255
ARTÉRIÁK	
Kovács Daniela	
Térdelhajtva József Attila emléke előtt (<i>Ünneplőt öltünk; Acélos bizonyossággal; Teledre tél jött; A Szépség koldusának; Veritas vincit; Rívó kúrtként vallom</i>)	259
Könyvjelző	
Péntek Imre	
Kelemen Erzsébet: <i>Rorate</i>	262
Lengyel János	
„Mert Kezdet nincs, csak folytatás van ...” <i>Válogatás a Kovács Vilmos Irodalmi Társaság tagjainak írásaiból, naplójegyzetek a műhelymunkák résztvevőitől</i> (Szerkesztette: Marcsák Gergely)	267
Molnár Vilmos	
Czegő Zoltán: <i>Katonabogár</i>	271
Fábián Tibor	
Mersdorf Ilona – Horváth Pál: <i>Erről nem beszéltünk</i>	273
Lőrincz József	
P. Buzogány Árpád: <i>Világpótlék</i>	276
Lukáts János	
Csernák Árpád: <i>Olajfában lakozó</i> . Ország László fotóival	279
Révész György	
Viczai Péter: <i>Gennagyij Nord, avagy az „ismeretlen Viszockij...”</i> . Verseik, dalok, anekdoták	282
ARTÉRIÁK	
Hajdrik József	
Tövismadárként álmodom	285

Vitéz Ferenc Kockadonkihóte

Itt egy szép sonka lóg. A kertben
még lemázsálják az álmokat.
Teregetik a szennyest amott:
lepedőkön véres lábnyomat.

Sovány vigasz ma a valóság,
malacka-arcú donkihóte!
A konyha kövén lovagolva
sem tudod, ülsz most szép csikón-e,

s tud-e még vágy a szélbe kapni,
vagy szárnyakat kapsz – mint a versben?
Megleped az asszony tomporát,
s eltűnsz a füstös fellegekben.

Visítva kergetsz kis golyókat,
kacagó gyöngyöt a fű között. –
Közben már régen sonka lettél
a spájzban a befőttek fölött.

Araszolsz kivénhedt gebéden,
s az égre bámulsz, mint a hangya.
Szivárványt képzelsz, s nem tudod, hogy
kockákból vagyunk összerakva.

Kockaformájú lett a hajnal,
és minden tagod renyhe kocka:
a fül, a száj, az orr, a homlok,
a szív, a csípő és lapocka.

Az utcán kockák menetelnek,
és kockák alszanak a párnán,
kockák bámulnak kockaszembe
mértanilag pontosan – de árván.

Kiterítenek majd, ha meghalsz.
Nem mondja senki, hogy: „ég veled!”.
S lát majd egy tanácstalan isten
fönről hat szétbomló négyzetet.